

Πόλεμος στον πόλεμο της Νέας Τάξης

Μια επιστολή του φυλακισμένου Δημήτρη Κουφοντίνα που σχολιάζει την Ελλάδα στην εποχή του μνημονίου

**Εφορούσα σαν γεράκι
κατά των λαών...**

Εκατομύρια φτωχοί...

Ξέρετε, το αίμα

**Είναι τόσο πολύ, που κυλάει
σε ποτάμια**

**Ντέβισον Μπαντού
Επιστολή παραίτησης
από το ΔΝΤ, 1988**

Εχουμε πόλεμο! Πόλεμο οικονομικό που όπως έλεγε ο Γκάντι είναι πιο φρικτός από τον πόλεμο με τα όπλα, γιατί εξοντώνει μέρα τη μέρα, την κάθε μέρα. Πόλεμο δίχως κανονιοφόρους, εκρήξεις οβίδων, προελάσεις στρατιών: Οι αδύναμοι σβήνουν σιωπηλά, τα όνειρα δολοφονούνται αθόρυβα, οι κόποι μιας ζωής εξατμίζονται δίχως κρότους και καπνούς. Οι σύγχρονες τευτονικές ορδές με την παλιά ιδεολογία των Νιμπελούνγκεν - της σφαγής, της αρπαγής, της εκδίκησης (που είναι όπως λέει ο Ζίγκφρινγκ η κινητήρια δύναμη της μίρας) - οι σημερινοί Βάνδαλοι, Έρουλοι και Αλάριχοι εφορούμε με σινιέ κοστύμια. Μαζί τους και οι εγκώριοι ομόμοι τους, που πλαγιοκοπούν και πλιατσικολογούν ασύδοτα ό,τι απομένει. Πρόβημι «να καεί η Ελλάδα για να σωθεί η Ευρώπη».

Πρέπει όμως να σωθεί αυτή η Ευρώπη; Αυτή η νεοφιλελεύθερη ένωση άνιστων οικονομικών, με μόνο κοινό το «κοινό» τους νόμισμα, ήταν «εκ κατασκευής» προορισμένη να λειτουργήσει ως μηχανισμός μεταβίβασης του πλούτου της περιφέρειας προς τον Βορρά, προς το κέντρο ισχύος της, τη Γερμανία ιδίως. Η σημερινή κρίση αποκάλυψε αυτή τη δομή, έδειξε με τον πιο βίαιο τρόπο την έλλειψη συνοχής της, καθώς την απειλεί με έκρηξη της ευρωζώνης. Όμως αυτή η έκρηξη θα σαρώσει μόνο τους ανοχώρωτους.

Αυτή η Ευρώπη βρίσκεται σε διαρκή δομική κρίση την τελευταία δεκαετία, ενώ περιθωριοποιείται ολοένα και περισσότερο μέσα στο παγκόσμιο σύστημα. Πιέζεται ασφυκτικά από τις ΗΠΑ και τους νέους καπιταλιστικούς πόλους. Αλληλοσπαράζεται από τις εσωτερικές της αντιθέσεις ανάμεσα στα κεφάλαια και στα κράτη, ανάμεσα στο χρηματιστικό κεφάλαιο και τις άλλες μερίδες του κεφαλαίου (παρότι τα όρια μεταξύ τους γίνονται όλο και πιο δυσδιάκριτα και ασαφή). Αντιθέσεις που δυσκολεύεται όλο και πιο

πολύ να τις διαχειριστεί, αντιμετώπιζοντας ζήτημα έκλειψης της πολιτικής και κρίση διακυβέρνησης. Όμως, οι ισχυροί, με τη βαθιά κοινότητα των ταξικών τους συμφερόντων, συνασπίζονται «μια χαρά» όταν πρόκειται να παραδώσουν τον λογαριασμό στους αδύναμους.

Αυτή η Ευρώπη δεν είναι, ούτε μπορεί να εξελιχθεί σε ευρωπαϊκή ένωση των λαών, αυτή είναι η Ευρώπη της Γερμανίας και των περί αυτήν συγγενών κρατών, είναι η Γερμανική Ευρώπη. Η Ευρώπη όπως τη θέλησαν τα γερμανικά ράικ του 20ού αιώνα, όπως τη σχεδίασαν οι ναζιστές οικονομικοί σύμβουλοι του Χίτλερ σαν τον Έρχαρντ, τον μετέπειτα υπουργό Οικονομικών και καγκελάριο. Της Γερμανίας, που μπορεί να είναι βιομηχανική χώρα με εξαγωγικό προσανατολισμό (παρότι όχι όπως κάποτε, που η βιομηχανία της ήταν η κινητήρια δύναμη της παγκόσμιας οικονομίας), αλλά δεν πρέπει να ξεχνά ότι τα δικά της πλεονάσματα είναι τα δικά μας ελλείμματα. Μια χώρα διεθνών ληστών, με τα τοκογλυφικά δάνεια. Απατεώνων, με τα υποβρύχια που γέρνουν και τα τανκς που ξεφλουδίζουν. Μιζαδόρων και διαφθορών, με τη Ζίμενς επικεφαλής. Σορτάκιδων της Ντόιτσεμπαγκ με τα ελληνικά ομόλογα. Μια χώρα πρωταθλήτρια στις μαγειρεμένες στατιστικές, με το τεράστιο κρυφό χρέος των 7 τρισεκατομμυρίων ευρώ (Haudelsblatt, 21.9.2011), με την ομολογημένη παραοικονομία του 15%. Μια χώρα που τολμά να υψώνει απειλητικά το δάχτυλο σ' αυτούς που χρωστά εκατοντάδες δισεκατομμύρια ευρώ πολεμικές αποζημιώσεις, επανορθώσεις και αναγκαστικά δάνεια από τον Δεύτερο, αλλά ακόμη και από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Δίχως αιδώ για τα Κούρντβα, τους Χορτιάττες, τα Κερδύλλια και τα Δίστομα.

Αυτή η Ευρώπη είναι σήμερα ο αδύνατος κρίκος ενός συστήματος σε κρίση. Κρίση συστημική, που σημαίνει ότι το κεφάλαιο προσέκρουσε στα ανυπέρβλητα εσωτερικά του όρια και το σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει πλέον όπως πριν. Δεν μπορεί να αναπαραχθεί μέσα από τη «συνθησιμένη» εκμετάλλευση της εργασίας και την «ομαλή» κλοπή του δημόσιου πλούτου. Χρειάζεται να επιταχύνει προστικά αυτούς τους ρυθμούς μέχρι να τους κορυφώσει σε μια νέα ιστορική ληστρική έφοδο.

Αυτό δεν είναι παρά η κανονικό-

**Οι αδύναμοι
σβήνουν σιωπηλά.
Τα όνειρα
δολοφονούνται
αθόρυβα. Οι κόποι
μιας ζωής εξατμίζονται**

τητα του συστήματος, την οποία δεν διέκριναν όσοι, βυθισμένοι στην επίπλαστη ευημερία των τελευταίων δεκαετιών, δεν έστρεφαν το βλέμμα είτε στο ιστορικό παρελθόν είτε στο συγκαιρινό τους παρόν στον Νότο. Η κανονικότητα ενός συστήματος που γεννήθηκε μέσα από τους αιματηρούς σπασμούς της πρωταρχικής συσσώρευσης. Ανδρώθηκε μέσα από την αποικιοκρατική ληστεία του Νότου. Θέριψε μέσα από τις σφαγές των παγκοσμίων πολέμων. Και σήμερα τιμά το παρελθόν του, και προσπαθεί να σωθεί από τη σήψη του μέσα από την αφαίμαξη των αδύναμων χωρών και των αδύναμων της κάθε χώρας. Αναζητά βουλιμικά και απομυζά κάθε σταγόνα ρευστότητας, απορροφά κάθε υπόλειμμα «λίπυτος» των αδύναμων (μ' αυτή την ανατριχιαστική ορολογία που θυμίζει ναζιστικά κρεματόρια).

Οι τεχνικοί του συστήματος βρίσκουν εύκολα ονόματα για αυτή την αφαιμάξη: Αφαίμαξη της «υπερβάλλουσας» ρευστότητας. Απαλλαγή από το «πλεονάζον» εργατικό δυναμικό. Περιστολή των «περιττών» δημοσίων δαπανών. Εσωτερική υποτίμηση διάρκειας έως και αρκετών δεκαετιών (Ρογκόφ - Ράινχαρτ, τεχνικοί του ΔΝΤ). Περιχαρείς δείχνουν το διάγραμμα υγείας του συστήματος που ανακάμπτει, την άνοδο των κερδών (Eurostat, Γραφείο Οικονομικής Ανάλυσης, 2011). Δεν τους νοιάζει αν τα κέρδη αυτά προέρχονται από κερδοσκοπία, ενώ τους αφήνει παγερά αδιάφορος η άλλη όψη αυτής της «εξυγίανσης», το φιαλικό διάγραμμα της ανεργίας (στο ίδιο). Ο μόνος θεός του καπιταλισμού είναι το κέρδος με κάθε κόστος. Ανθρώπινο ή περιβαλλοντικό.

Οι θεωρητικοί τους αιτιολογούν την αφαίμαξη και τη λεηλασία του δημόσιου πλούτου με έναν λόγο που θυμίζει παπική θεολογία των πιο ζοφερών μεσαιωνικών χρόνων. «Οι Έλληνες πρέπει να πληρώσουν για τις αμαρτίες τους» συνόψισε ο Στρος Καν δείχνοντας την οροσειρά του χρέους που ρίχνουν στις πλάτες των αδύναμων. Τα ιερατεία της Δύσης εξακοντίζουν ως θέσφατο την Ενοχή του κοινωνικού σώματος για το Χρέος.

Λες και ήταν η κοινωνία αυτή που αποφάσιζε. Λες και είχε ενημερωθεί, ερωτηθεί και συγκατατεθεί στην οικονομική πολιτική που σώρευσε το χρέος. Ξαν να μην είχε εξαπατηθεί με παραπληροφόρηση, κρυ-

φά σουάπς, μαγειρεμένες στατιστικές. Ξαν να μην είχαν φιωθεί οι λίγες αντίθετες φωνές.

Ξαν να μην είχε θεριέψει το χρέος με την αποφορολόγηση των πλουσίων, σαν να μην είχε σπαταληθεί μιζοφόρα και αντιπαραγωγικά ή σε άχρηστες αμυντικές δαπάνες. Ξαν να μην είχε λεηλατηθεί από τη διαπλοκή, με τις προμήθειες των αεριτζήδων, σαν να μην είχε εξαχθεί στις ελβετικές τράπεζες, στοιχεία όλα αυτά που προσδίδουν τα κλασικά χαρακτηριστικά απεχθούς χρέους.

Ξαν να μην είναι το χρέος παράνομο: Λόγω των πολιτικών συνθηκών μέσα στις οποίες η χώρα έχει πέσει κάτω από την κυριαρχία των «αγορών» και λόγω της φύσης του «δανεικών» πάνω στα οποία πρέπει να πληρωθούν τόκοι και να εξασφαλισθεί η επιστροφή τους (Φ. Σενέ, Τα παράνομα χρέη, 2011).

Ξαν να μην το έχουμε ήδη χιλιοπληρώσει με τα ληστρικά πανωτόκια.

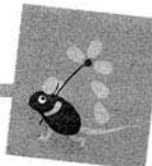
Ξαν να μην ήταν το χρέος τ'ο απλό αποτέλεσμα του οικονομικού μοντέλου που επέβαλε η λούμπεν άρχουσα τάξη, των οικονομολογικών και γεωπολιτικών επιλογών της, με κύρια την ένταξη στην ΕΟΚ / Ε.Ε. και την ΟΝΕ που κατέστρεψε τη γεωργία και διέλυσε την όποια μεταποικιακή βάση.

Ενοκοπούν τον ελληνικό λαό. Τον διαβάλλουν ως διεφθαρμένο και κυδαίο. Ως ακαμάτη και κοπρίτη, όταν όλες οι στατιστικές τον δείχνουν ως τον πιο σκληρά εργαζόμενο σε ολόκληρη την Ε.Ε. (Κομισιόν, Έκθεση 2011). Τον συκοφαντούν οι αρχικοπρίτες, που τον μοναδικό ιδρώτα που χύνουν είναι στα πολιτελή γυμναστήρια, στα ρωμαϊκά όργια, στα λουκούλλεια γεύματα. Οι συνδαιτυμόνες της διαπλοκής, των πρεσβείων, των διάφορων Χριστοφοράκων. Πάμπλουτες πολιτικές οικογένειες που τα μέλη τους δεν δούλεψαν ποτέ, πολιτικοί πρώην φτωχοί και νυν ζάπλουτοι.

Για να τον ταπεινώσουν, να του τσακίσουν το ηθικό, να τσαλαπατήσουν την ψυχή του. Για να αποδεχτεί την Ενοχή και επομένως την Τιμωρία, δίχως αντίσταση. Για να ενστερνιστεί την ηθική που του πλασάρουν έντεχνα τα πειθήνια και αργυρώνητα φερέφωνα των δυτικών ιερατείων: Ότι το χρέος είναι δικό του. Ότι έχει ιερή υποχρέωση να το πληρώσει με κάθε κόστος. Ότι η παράβαση αυτού του θείου δόγματος ισοδυναμεί με το

υπέρτατο αμάρτημα, για το οποίο δεν υπάρχει άφεση.

Την Ενοχή συμπληρώνει ο Τρόμος. Και η Βία που καρτερά στη γωνία, η άμεση φυσική βία, ο χημικός πόλεμος «το τελευταίο επιχείρημα των βασιλέων», όπως είχε χαράξει στα κανόνια του ο Λουδοβίκος, ο βασιλιάς - ήλιος.

Ο άμεσος τρόμος πρώτα, ότι θα έρθει η καταστροφή της Αποκάλυψης αν δεν υποκαταστήσει στα εκφοβιστικά διλήμματα που θέτουν επανειλημμένα τα ανδρείκελα της τρόικας. Τέλος, ο Μεγάλος Τρόμος, αυτός που οραματίζονται τα δυτικά ιερατεία, αυτός που αντιστοιχεί στον μεσαιωνικό θεολογικό λόγο τους: Η συνολική ρύθμιση, η εγκαθίδρυση της Νέας Τάξης, της νέας διακυβέρνησης, με τη σταδιακή απαλλαγή της από τους όποιους δημοκρατικούς τύπους, τις όποιες εκφράσεις της λαϊκής βούλησης, με τους τοπικούς γκαουλάιτερς να υποκαθιστούν τις όποιες διακοσμητικές εκλεγμένες κυβερνήσεις. Με τελικό σχέδιο τον θαυμαστό νέο κόσμο των περιωραμένων κάστρων (πόλεων ή υψηλών συνοικιών πόλεων) των πλούσιων πολιτών (burger) που θα περιστοιχίζονται από εξαθλιωμένες μάζες δουλοπάροικων δίχως ατομικά δικαιώματα.

Είναι σαν τα ιερατεία να παίρνουν εκδίκηση από την Ιστορία, σαν να μην έγιναν ποτέ οι μεγάλες επαναστάσεις, σαν ν' άνηψε ματαίως το κομμουνιστικό κίνημα, σαν να κάρπισαν ασκόπως οι λαϊκοί αγώνες. Ξαναφέρνουν τις παμπάλαιες, δοκιμασμένες στους αιώνες, ωμές μεθόδους της εξουσίας. Βρικολακιάζουν τα αραχνιασμένα λόγια του παπιστή «φιλόσοφου» Ζοζέφ ντε Μεστρ: «Ο τρόμος είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της κοινωνίας και ο συνεκτικός δεσμός της ανθρώπινης κοινότητας. Ο Θεός που δημιούργησε τους ηγεμόνες, τους έδωσε την τιμωρία των ανυπάκουων».

Ελλάδα παραδώσου! μας ζτάνε Έλληνες ανισταθείτε! απαντάμε

Στον σχεδιασμό της Νέας Τάξης η χώρα μας προορίζεται ως χώρος ευκαιρίας για το κεφάλαιο και ως τόπος αναψυχής για τους πλουσίους. Την παράδοσή της αποδέχτηκε πρόθυμα η λούμπεν άρχουσα επιχειρηματική, πνευματική και πολιτική τάξη, προσμένοντας το μερίδιο του δοσιλόγου από τη δημόσια λεία. «Για την υπογραφή της υποδούλωσης δεν χρειαζόταν ο νικητής του Βερντέν. Ο πρώτος τυχών θα αρκούσε!» έλεγε ο Ντε Γκολ. Οι πρώτοι τυχόντες, το πολιτικό προσωπικό των κομμάτων του μαύρου μετώπου, η Βουλή των μνημονίων, υπογράφουν πρόθυμα τα πάντα: Από δηλώσεις μετανοίας για να λάβουν το συγχωροχάρτι με την άφεση αμαρτιών, μέχρι και τον τελευταίο και

πιο ταπεινωτικό ανθ-υπο-όρο της υποδούλωσης. Δειλοί, μικροί, φοβισμένοι. Όχι όμως ανίκανοι. Για την ώρα, εφαρμόζουν «μια χαρά» τις εντολές των κυρίων τους, περνούν αδίστακτα ό,τι τους ζητηθεί από τους υπαλλήλους της τρόικας.

Πιστά φερέφωνα της νεοφιλελεύθερης δυτικής θεολογίας, εθελόδουλοι, φραγκολεβαντίνοι, σε πείσμα κάθε επιστήμης, κάθε λογικής, της απλής ακόμη αριθμητικής, υποκρίνονται ότι έτσι θα εξυπηρετήσουν το χρέος. Πράγμα εντελώς ανέφικτο, όπως δέχονται όλοι οι διεθνείς αναλυτές (Bloomberg, κύριο άρθρο, 29.6.2011). Με αυτό το πρόσχημα όμως επέβαλαν το μνημόνιο, το υπερσύνταγμα που υποδουλώνει τη χώρα και αλυσοδένει τον λαό της, αυτό που στην πραγματικότητα αποτελεί την εσωτερική πολεμική μηχανή που προελαύνει και ισοπεδώνει οικονομικά, κοινωνικά, ηθικά και πολιτισμικά τη χώρα. Μας είπαν ότι δέχτηκαν την ατίμωση για να αποφύγουμε τον πόλεμο. Τους έμεινε η ατίμωση, μας έμεινε ο πόλεμος.

Μπροστά στα μάτια μας συντελείται μια ιστορικού επιπέδου τραγωδία, το μέγεθος, την ουσία και το εύρος της οποίας επιμένουμε να μην αντιλαμβανόμαστε, είτε εθελουφλώντας είτε τυφλωμένοι από τους κήρυκες της υποτέλειας των ΜΜΕ, αλλά και από τα βαυκαλήματα των «δικών μας», των χρεοκοπημένων πνευματικών, συνδικαλιστικών και κομματικών ηγεσιών, που αποδείχτηκαν ανάξιοι των καιρών, άδεια κελύφη.

Μπροστά στα μάτια μας γκρεμίζονται τα πάντα, διαλύεται η χώρα, γίνεται ερειπίωνας, τεμαχίζεται σε ζώνες ευκαιρίας. Υποβαθμίζεται γεωστρατηγικά, γίνεται άθυρμα των ισχυρών

Αν αφεθούμε ως «πρόβατα επί σφαγής», θα παραδώσουμε μια χώρα προσκυνημένων

στον άξονα Ισραήλ - Κύπρος - Ελλάδα που προωθούσαν οι ΗΠΑ από την εποχή ακόμη του Ιωαννίδη.

Μπροστά στα μάτια μας ο λαός ασιατοποιείται. Βιώνει την απόλυτη φρίκη όπως αποτυπώνεται στον αριθμό των ανέργων, των αστέγων, των πεινασμένων, των απόλυτα εξαθλιωμένων. Όπως αποτυπώνεται στην πρόβλεψη διεθνών οργανισμών για μείωση του ορίου ζωής κατά δέκα χρόνια.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια από εκείνες τις ιστορικές στιγμές που σημαδεύουν ανεξίτηλα την πορεία μιας χώρας και ενός λαού, που καθορίζουν το μέλλον. Στιγμή - τομή στην Ιστορία, όπου διακυβεύονται τα πάντα, η ίδια η επιβίωση, η ιδουστασία και η υπόστασή μας.

Σήμερα, απέναντι στον μονόδρομο των μνημονίων που οδηγεί στην υποδούλωση στη Νέα Τάξη και τη μόνη υπόσχεση για «περισσότερο ιδρώτα,

δάκρυα, αίμα», χρειάζεται να αντιπαράθεσουμε τον μονόδρομο της υπεράσπισης της ζωής και της αξιοπρέπειας.

Απέναντι στη θεολογία των αγορών χρειάζεται μια κοπερνίκεια στροφή στη σκέψη, την καθημερινή ζωή, τον τρόπο δράσης και το όραμα. Εδώ δεν χωρούν μικρές, περιφερειακές αλλαγές που αφήνουν ουσιαστικά ανέγγιχτες τις κοινωνικές και οικονομικές δομές. Αλλά μια ριζική ανθρωποκεντρική στροφή που αναπόφευκτα οδηγεί στην άμεση σύγκρουση με τη λογική του κεφαλαίου.

Μακριά από τον μικροσυμμερονοτολογικό ατομισμό και τη λογική του ναυαγίου («ο σώζων εαυτόν σωθήτω»), με οικοδόμηση της αλληλεγγύης πέρα από στενά κοινωνικά και γεωγραφικά όρια. Με οικοδόμηση της αυτοοργάνωσης σε όλα τα δυνατά πεδία, πέρα από τον έλεγχο των συνδικαλιστικών και κομματικών ηγεσιών. Με οικοδόμηση πολιτικών ρευμάτων που συγκλίνουν μέσα από πολύμορφη δράση και δημιουργούν την αναγκαία πολιτική δύναμη η οποία προτείνει και υλοποιεί μια γενική στρατηγική και ένα πειστικό σχέδιο, στην προοπτική της κοινωνίας των ελευθέρων συνεταιρισμένων παραγωγών, ανθρώπων ελεύθερων που συμβιούν κοινωνικά σε αρμονία με τη φύση.

Σήμερα, οποιαδήποτε ημίμετρα με το ίδιο κυρίαρχο πολιτικό προσωπικό, με «ηγέτιδα» τη λούμπεν άρχουσα τάξη, αν δεν ληφθούν θεμελιακά, ριζικά, αποφασιστικά μέτρα, δίχως ριζική αλλαγή του στρεβλού παραγωγικού και καταναλωτικού προτύπου, δίχως τροχιοδρόμηση μιας πορείας αυτοδύναμης και αειφορικής ανάπτυξης, δίχως ισότητα, δικαιοσύνη, ελευθερία, δίχως ριζικό γεωπολιτικό αναπροσα-

νατολισμό, θα οδηγήσουν αναγκαστικά σε έναν ατέρμονο κύκλο κρίσεων, υπερδανεισμού - χρεοκοπιών και ύφεσης, που θα διευρύνεται διαρκώς σε ένα ιλιγγιώδες καθοδικό σπράλ χωρίς τέλος.

Απαραίτητη προϋπόθεση για την απόκτηση οικονομικής αυτοδυναμίας αποτελεί η συνειδητοποίηση, ως μονόδρομου, της άμεσης εξόδου από το ευρύ και την έτσι κι αλλιώς φυλλορρούσα Ε.Ε. Με δημόσιο - κοινωνικό έλεγχο του τραπεζικού τομέα και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας. Έλεγχο της κίνησης των κεφαλαίων, έλεγχο της ροής των επενδύσεων. Με αναδιανομή του εισοδήματος, με διοικητικά μέτρα στήριξης των αδύναμων.

Άρνηση αναγνώρισης του παράνομου απεχθούς και χιλιοπληρωμένου χρέους. Άρνηση που ακόμη και νομοπολιτικά στηρίζεται σε αποφάσεις του ΟΗΕ: Όταν απειλούνται οι βιοτικές ανάγκες, τα απαραίτητα για τη ζωή, διατροφή, υγεία, τότε τίθενται σε προτεραιότητα οι εσωτερικές υποχρεώσεις της χώρας προς τους πολίτες της.

Πολυσήμαντη και πολύτροπη τιμωρία των υπεύθυνων για τη μεγάλη συμφορά, όπως το επίπεδο και η πρωτοβουλία της λαϊκής οργής ορίζει. Η τιμωρία τους είναι χρέος απέναντι στην Ιστορία, απαραίτητο θεμέλιο για την κάθαρση και την κοινωνική αναγέννηση.

Σήμερα οι εργαζόμενοι και η νεολαία, όσοι συνθλίβονται από την κρίση, πέρα από διαχωρισμούς - δεξιό, κεντρώοι, αριστεροί - είναι ώρα να ξεσηκωθούμε, να ορθώσουμε ανάχωμα στην ξέφρενη πορεία προς την καταστροφή, να παλέψουμε για τη ζωή και την αξιοπρέπεια. Έπαθλο τώρα θα είναι η λύτρωση από την τραγωδία και μια νέα κοινωνία που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες και στα όνειρα των γενιών που έρχονται.

Αν αφεθούμε στη μοίρα μας, ως «πρόβατα επί σφαγής» θα παραδώσουμε μια χώρα προσκυνημένων. Δειλοί, μοιραίοι, θα φορτώσουμε στην πλάτη της νέας γενιάς την ευθύνη να δώσουν τη μάχη που δεν δίνουμε εμείς. Εμείς που θεωρήσαμε αυτονόητα δικαιώματα εκείνα που στην πραγματικότητα ήταν κατακτήσεις των παλιότερων γενεών. Κατακτήσεις που ήρθαν με αγώνες όλο αυτοθυσία, με πόνο, με αίμα, με δάκρυ. Γιατί, αλίμονο, δεν έχει βρει άλλον δρόμο η Ιστορία. Μακάρι να γύριζαν δίχως πόνο οι τροχοί της, να 'ρχόταν δίχως αγώνα η εποχή του Ανθρώπου. Δεν είναι ώρα για «λόγους παρηγορίας» όπως λέει ο Βάρναλης: «ο που ποθεί τη λευτεριά πιάνει σπαθί».

**Δημήτρης Κουφοντίνας
Κορυδαλλός, Ειδική Πτέρυγα
14.1.2012**